

Sygn. akt II CSK 147/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. Z. i A. Z.

przeciwko D. K., B. M. i A. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 12 września 2014 r., sygn. akt XV Ca 735/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanych kwotę  
1.200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powodów A. Z. i A. Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 12 września 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził do trzech pytań. Po pierwsze, „czy dorozumiana umowa przedwstępna może wiązać strony w okresie, gdy jeszcze żadna z nich nie wyraziła zachowania świadczącego o woli zawarcia kolejnej umowy przedwstępnej?”. Po drugie, „czy po rozwiązaniu umowy i dorozumianym zawarciu nowej umowy o świadczenie dotychczas funkcjonujące między stronami jako zadatek, uległo przekształceniu w zaliczkę, czy też w świadczenie nienależne podlegające zwrotowi?”. Po trzecie, „czy w świetle art. 394 § 1 k.c. strona, która nie złożyła oświadczenia o odstąpieniu od umowy, gdy strona przeciwna już odstąpiła od umowy może zatrzymać świadczenie ujęte jako zadatek?”.

Odnosząc się do sformułowanych przez skarżących pytań podnieść należy, że przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie

publ.). Należy nadto wskazać, że jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Pytania sformułowane przez autora skargi kasacyjnej nie stanowią zagadnienia prawnego w powyższym rozumieniu. Wywód pełnomocnika powodów ograniczał się do przywołania poglądów Sądu Okręgowego i zgłoszenia do niego zastrzeżeń. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania autor skargi kasacyjnej nie przedstawił argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych oraz o tym, że rozstrzygnięcie wskazanych przez niego kwestii stwarza realne i poważne trudności.

Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej pełnomocnik powodów zawarł w stwierdzeniu, że: „Sąd Okręgowy w Poznaniu rażąco naruszył przepisy postępowania oraz przepisy prawa materialnego, jak również zajął stanowisko nie spójne, a tym samym zaniechał właściwej kontroli instancyjnej, co w konsekwencji skutkowało niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem”.

Odnosząc się do wyżej przytoczonego jednozdaniowego uzasadnienia występowania w sprawie przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt. 4 należało stwierdzić, że autor skargi kasacyjnej nie wykazał jej występowania. W skardze nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Jeżeli autor skargi kasacyjnej powołał się na oczywistą zasadność skargi te wymagania powinien był spełnić, a w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wykazujący, w czym wyraża się oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Temu wymaganiu jednak nie sprostał.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanych zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 6 pkt. 5 zw. z 13 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).